

Neznani starodavni pisatelj

Odlomek iz *Velikonočne homilije*

Duhovna velika noč

Velika noč, ki jo obhajamo, je začetek odrešenja za vse ljudi, začeni od prvega človeka, ki je rešen in oživljen v vseh.

Nepopolne in časne stvari kakor tudi podobe in znamenja večnih stvari so imeli nekoč nalogo, da vsaj v nejasnih obrisih prikažejo resnico, ki se dopolnjuje v naših dneh. Resnična stvarnost je sedaj tukaj pred nami, zato se mora podoba umakniti. Nekako tako, kakor kadar pride kralj: nihče ne pušča v nemar živega kralja, da bi se klanjal njegovi podobi.

Iz tega je čisto jasno, kako je podoba majhna v primeri z živo stvarnostjo. Podoba spominja na kratko življenjsko dobo rešenih judovskih prvorojencev, stvarnost pa na večno življenje vseh ljudi.

Uiti smrti za nekaj časa ni kaj posebnega za tistega, ki bo moral kmalu potem umreti. A gotovo je nekaj zelo velikega ubežati smrti za vselej, kakor se nam zgodi po Kristusu, ki se je daroval za nas kot naše velikonočno Jagnje.

Že ime današnjega praznika nam kaže njegovo izredno pomembnost, če ga le pravilno prevedemo. Hebrejska beseda "pasha" pomeni "mimohod", kajti angel, ki je moril prvorojence, je šel mimo hebrejskih hiš. Angel pokončevalec gre v resnici tudi mimo nas, ne da bi se nas dotaknil, kajti Kristus nas je obudil k večnemu življenju.

Velika noč – ko so bili rešeni prvorojenci – je veljala za začetek leta. Kaj to pomeni na skrivnostni ravni? Da je prava velikonočna žrtev tudi za nas začetek večnega življenja. Leto pa je podoba sveta, ker je kakor kolo, ki se neprestano vrta in nima nikjer konca.

Kristus, oče prihodnjega veka, je bil darovan kot žrtev za nas. S tem je tako rekoč razveljavil naše preteklo življenje in nam omogočil, da zaživimo novo življenje. Po prerojenju v krstni vodi smo namreč postali deležni njegove smrti in njegovega vstajenja.

Kdorkoli torej ve, da je bilo velikonočno jagnje darovano za njegovo rešenje, naj ima za začetek svojega življenja oni trenutek, ko se je Kristus daroval zanj. Darovan pa je bil zanj tedaj, ko je prepoznal milostni dar in doumel, da se mu je življenje rodilo po tej daritvi.

Kdor je torej o vsem poučen, naj brez odlašanja začne živeti po novem in naj se več ne vrača k prejšnjemu življenju, ki se je zdaj končalo. *Kajti le kako bomo mi, ki smo odmrli grehu, mogli še živeti v njem?*

Iz Molitvenega bogoslužja za ponedeljek 2. velikonočnega tedna

PG 59, 723-724